

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 774/2023
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Манџукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4785/22 од 10.11.2022. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4785/22 од 10.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4785/22 од 10.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 171/21 од 24.08.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете исплати: на име претрпљених физичких болова износ од 48.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 40.000,00 динара и на име душевних болова због умањења животне активности износ од 32.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 24.08.2022. године, као дана пресуђења, па до исплате, док је за већи износ од досуђеног до износа који је тражен тужбеним захтевом и то на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 110.000,00 динара и на име душевних болова због умањења животне активности износ од 90.000,00 динара, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.400,00 динара, са каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4785/22 од 10.11.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и у делу става другог изреке у погледу висине досуђених трошкова парничног поступка и жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке, у преосталом делу, тако што је обавезана тужена да тужиоцу, на досуђени износ трошкова парничног поступка од

123.400,00 динара, исплати законску затезну камату од извршности до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате преко наведеног, а до првостепеном пресудом досуђеног почев од пресуђења до извршности, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев делимично усвојен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 13.09.2019. године, а побијана вредност предмета спора износи 120.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**